

tæringen. De farlige Smittotter ere akute Sygdomme, der smitte dieblittelig og angribe hele Egnen, hvis der ikke slaas ned for Jode, og man er altsaa nødt til at slaa ned og gjøre det hurtigt. Man kan ikke med Hensyn til disse Sygdomme gaa til Forsikringsforeninger, thi de kunne fornøstigtvis ikke tegne Forsikring paa saadanne Sygdomme, det skulde da være, at de vare dannede i ganske særlige Undtagelsesøiemed. Tubertulosen egner sig derimod i høi Grad til at foranledige en Forsikring, fordi det er en langsom smittende Sygdom, jeg benægter ikke, at den er smittsom og er farlig, men den tager Tid, og derfor er det bestemt, at Dyrene kunne afhændes til Slagtning, selv om de lide af Sygdommen. Det er en fornøstigt Regel og stemmer med Praxis, thi Enhver veed, at selv om Dyret er angrebet, kan det være vel tjenligt til Jodning og benyttet uden Fare. Naturligtvis maa man forlange, at Kjødet synes. Der er altsaa en naturlig Maade, hvorpaa man kan skille sig af med Dyr, der lide af denne Sygdom. Skulde nu Staten give Erstatning for disse Dyr, er jeg bange for, at Energiens vilde blive slappet meget betydeligt. Medens der ved de egentlige smittomme Farotter ikke er Tale om noget Saadant — hvor de ere til Stede, maa man strax give Erstatning — vil man ved at give Erstatning overfor Tubertulose bevirke, at der ikke bliver nogen særlig Interesse for Eieren i selv at bekæmpe den. Han vil saa ganske rolig dingle af og sige: Det haster ikke, thi naar Dyret er tilstrækkelig ygt, saa kommer Staten og betaler det. Der er ogsaa den Forskjel med Hensyn til selve Erstatningspørgsmaalet, at medens man ved de egentlige akute Smittotter erstatter Dyret i Genhold til dets oprindelige Værdi, med Gradrag af det, som det er forringet ved Sygdom, saa kan der ikke være Tale om en saadan Regel med Hensyn til Tubertulose. Det vil Enhver erkjende, der forstaar sig paa disse Forhold. Saa vilde vi komme rent galt afsted. Det vilde da være en ligefrem Jordel, at Staten kom til at gribe ind paa dette Omraade, man kunde da faae Dyrets Værdi betalt mange Gange. Jeg tror derfor, at det er Noget, man vel skal betænke, inden man saa bestemt siger, at det er den eneste Vej, der er at gaa. Jeg tror ikke, at det er den Vej, man skal gaa, men jeg vil gjerne indrømme, at det kan være, at Staten kan gjøre noget Mere end paatænkt og navnlig med Hensyn til et direkte effektivt Dyrlægetilsyn, jeg kan ikke sige, hvad man skal gjøre mere, men jeg tror, at ærede Medlemmer have set galt paa dette Erstatningspørgsmaal.

Det kan jo være meget naturligt, at de, der særlig interessere sig for Jordbruget, ønske, at det skal have den størst mulige Jordel i den Retning, men jeg tror ingenlunde, at det vil være nogen stor Jordel at komme ind paa denne Vej, og jeg tror heller ikke, at man vilde tage Konsekventerne i saa Henseende; jeg gjentager, at der er meget stor Forskjel paa de pludselig smittende, farlige Sygdomme og paa de langsomt smittende Sygdomme, der i Almindelighed ville lade sig bekæmpe. De ærede Medlemmer, der tale saa varmt for denne Sag, kunne se af Dr. Bangs Bog, at det kan lade sig gjøre, og at det er stet adskillige Steder. Vil man saa sige, at Staten — ikke Kreaturerne og Landbruget — skal tage Sagen i sin Haand, turde det være en gal Vej at komme ind paa. Derfor tror jeg, at hvad Lovforslaget foreslaar, er det Retteste og Birkostste. — Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein) talte om Landets sikkrede frie Afsetning til Udlandet, som vi maa lægge saa stor Vægt paa. Saa ærede Medlemmer ville erindre, at med Hensyn til Tilshnet med Udførslen til Udlandet have vi Regler i Loven af 25de Februar 1876, som ere affattede med et ønskelig Klarhed og give Ministeren behørig Myndighed, idet de bemyndige Regjeringen „til at træffe saadanne Foranstaltninger, som maatte findes nødvendige for at forebygge, at der her fra Landet udføres Husdyr, der ere eller mistænkte for at være besængte med smittomme Sygdomme, og at de herfra til Udlandet affendte Kreaturer paa Reisen til Bestemmelsesstedet udsættes for saadanne Sygdomme.“ Det er en Lov, som daglig anvendes. Den synes at være affattet saaledes, at den Intet lader tilbage at ønske, og dog maa jeg sige, at i dette Dieblit er der endnu meget Mere, jeg kunde ønske i den Retning. Det er vel saa, at vi kunne stoppe ethvert Dyr, der blot mistænkes for at være ygt, og i den Retning kan man overfor tubertulose og mistænkte Dyr gjøre Meget, men man kan ikke stoppe elendige Dyr, naar de i og for sig maa erkjendes for at være funde. Det er imidlertid Noget, der sker i stort Omfang, at der sendes saadanne elendige og magre Dyr bort, saa at selv om man maa sige, at de ere funde, maa Enhver spørge: Ere de egnede til Export? Det sker jærlig fra nogle af de nordlige Havne her i Landet, og jeg er ikke sikker paa, om jeg ikke maa bede om Bemyndigelse til at stoppe den Slags Dyr. Det ærede Medlem omtalte dernæst Ønske om, at Spineudførslen her fra Landet kunde blive fri. Jeg deler ganske dette Ønske. — Det ærede Medlem nævnte, at der nylig